

'Blues' de la platja Gran

La Big Mama i l'Original Jazz Orquestra del Taller de Músics van reivindicar les grans veus femenines del 'blues', divendres a les Nits de Jazz a Platja d'Aro

Ja ho cantava Jonathan Richman: "La platja és una de les millors coses que tenim." Potser no és una gran cita, però és una veritat com una casa. La platja és un espai ideal per fer-hi moltes coses, per exemple, per escoltar bon jazz a la fresca. I això és el que proposa, des de fa 14 anys, el festival Nits de Jazz a Platja d'Aro, que aquest any ha programat vuit concerts gratuïts a la platja Gran, a prop de la singular roca d'aspecte equí coneguda com el Cavall Bernat. Aquest any, el temps ha estat favorable i els concerts són tot un èxit de públic: amb les mil cadires que hi posa la brigada municipal es fa curt i la gent seu a la sorra o veu els concerts des del passeig. N'hi ha que s'emporten l'hamaca de casa i uns quants sopen allà mateix, amb pizzes o entrepans. A la platja no hi calen formalitats, ni vestits de gala.

El festival, dirigit per Josep Maria Sauret, va programar divendres el seu penúltim concert: l'espectacle Bluesin' the jazz, de la Big Mama Montse i l'Original Jazz Orquestra (OJO) del Taller de Músics. La seva és una proposta divertida i trepidant, realment apta per a tots els públics. De fet, a primera fila i asseguts a la sorra hi havia un bon nombre de nens i nenes, força atents al que passava a l'escenari. L'espectacle de la Big Mama i l'OJO, una dinàmica formació integrada per una vintena d'alumnes i professors del Taller de Músics, ret homenatge a les grans cantants de blues que van treballar conjuntament amb orquestres de jazz, com ara Ma Rainey, Bessie Smith, Ida Cox, Alberta Hunter, Sippie Wallace, Victoria Spivey, Memphis Minnie, Helen Humes, Carrie Smith i Juanita Hall. És probable que moltes d'aquestes pioneres gairebé no trepitessin la platja: prou feina tenien a sobreviure als prejudicis racials i a altres dures circumstàncies vitals. Només cal escoltar cançons com ara A good man is hard to find (un home bo és difícil de trobar) i Send me to the electric chair (envia'm a la cadira elèctrica). Però a la platja, en ple summertime, amb la remor de les onades i una escenografia formada per milions d'estels i algun pescador de canya, l'enèrgica veu de la Big Mama invocava, amorosament i millor que en cap altre auditori fet per l'home, els esperits d'aquestes grans dones del blues.

Publicat a:

-El Punt Avui. Comarques Gironines 21-08-2011 Pàgina 72

Font del document:

http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/5-cultura/19-cultura/444957-blues-de-la-platja-gran.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=m&utm_source=rss&utm_medium=m&utm_campaign=rss